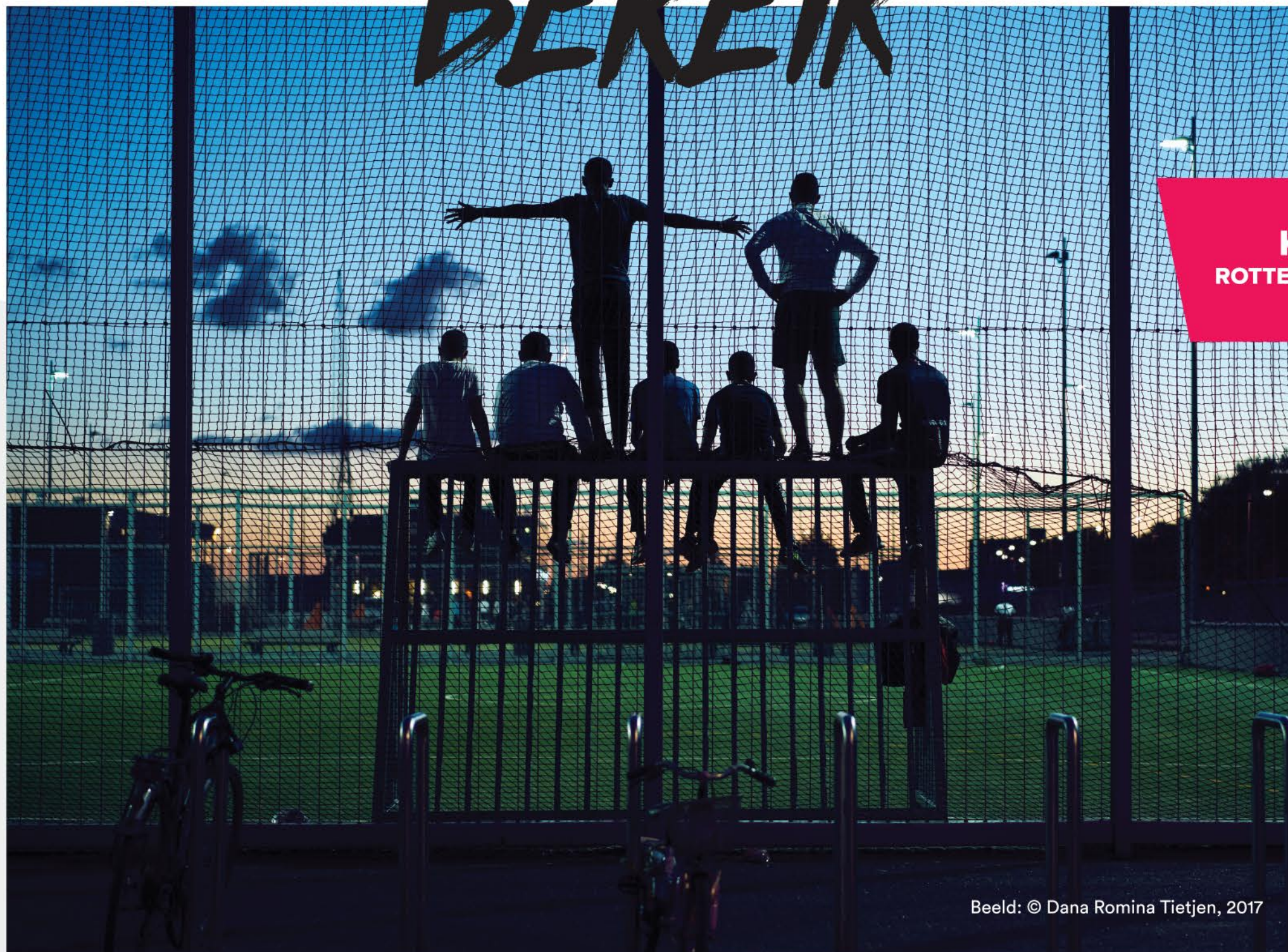

BEREIK

**KORT
ROTTERDAMS**

Beeld: © Dana Romina Tietjen, 2017

Fatma Senna Topaloglu
Lyceum Kralingen

‘Nico ren, ren Nico. Schiet hem over. Je kan het, kom op Nico,’ schreeuwde mijn coach drie dagen geleden op mijn laatste competitie in Barcelona.

De laatste woorden van mijn coach waren afschuwelijk, voldoende om mijn hart in stukken te breken: ‘Olivia, het is over meid. Vier maanden lang heb je zitten liegen. Je mag niet met ons verder spelen. Onze deuren staan niet open voor meisjes. Sorry, het is over’. Vier maanden geleden begon het. Het was warm. Ik was plakkerig van het zweten. De hele dag studeren aan de Erasmus maakte me duf. Ik keek uit het raam en zag een groep jongens fanatiek voetballen. Ik wou altijd al voetballer worden, maar helaas verdienen je niet zoveel als je een meisje bent. Mijn kinderdroom is naar de bliksem, dacht ik. ‘Aaah God, waarom ben ik een meisje?’ zei ik bij mezelf. Een operatie was geen optie, dat kostte te veel. ‘Die jongens kunnen niet eens zo goed voetballen. Ik zou veel beter spelen dan die stomme jongens.’

Ik pakte een verband uit de kast en wikkelde het om mijn borsten. Zal ik mijn haren kort knippen? dacht ik. Als mijn plan in het water valt, heb ik een lelijke kapsel. ‘Ach het groeit weer terug. Ik pakte mijn scherpste schaar en knipte mijn haren af. Mijn kleren waren al jongensachtig dus hoefde ik geen nieuwe kleding te kopen. Dat kwam goed uit aangezien ik als student niet veel geld had. Ik hoefde me alleen bij een voetbalschool in te schrijven en dan kon ik mijn droom waar maken. Ik kwam heel zenuwachtig bij mijn nieuwe school aan. Gelukkig werd ik aangenomen. ‘Je eerste training is deze

middag. Ik hoop dat je er klaar voor bent,’ hoorde ik ineens achter me. Ik draaide me om, het was mijn coach. Ik deelde mijn kamer met een jongen. Ik sliep niet thuis, want je was verplicht hier te overnachten. Het was heel moeilijk om me steeds als een jongen voor te doen terwijl ik met een jongen in een kamer sliep.

Het was alweer drie maanden geleden dat ik was begonnen met professioneel voetballen. Nog steeds weet niemand dat ik een meisje ben, dacht ik opgelucht. Ik was wel bijna een keer betrapt, maar ik lette heel goed op om niet gepakt te worden. Ik had tegen m’n teamgenoten gezegd dat ik me voor hun schaamde, daarom kleepte ik me niet samen om. Zelfs mijn kamergenoot wist van niets.

De dag van de competitie was aangebroken. ‘Zijn we er klaar voor?’ riep de aanvoerder. We schreeuwden met z’n allen: Yeah! We wonnen met 3-1. Ik was er erg blij mee en de coach vond mij zo goed dat ik een studiebeurs zou krijgen. We liepen terug naar de kleedkamer en zoals altijd wachtte ik totdat iedereen klaar was met omkleeden. ‘Goed gewerkt, jongens,’ zei mijn coach, ‘We moeten vertrekken dus schiet eens op allemaal’. Na vijf minuten was iedereen klaar dus kon ik me ongestoord omkleeden. ‘Kom je nog, Nico?’ hoorde ik ineens van achteren. Ik schrok me de tering en probeerde mijn bh te verbergen. ‘Huh waarom heb je een bh aan, Nico? Vertel mij niet dat je een meisje bent,’ zei mijn coach.